Greetje van den Berg

Lichtvoetig

Uitgeverij Oorsprong

Proloog

Hoelang was het nu geleden dat ze waren begonnen met dansen? Larissa Schoonebeek kon zich nauwelijks voorstellen dat het ooit anders was geweest. En toch hadden haar man Peter en zij ooit voor het eerst op de dansvloer van de plaatselijke dansschool gestaan, nerveus en onhandig. Hun eerste passen leken in niets op de vloeiende bewegingen van de flamenco-danseressen die ze in Spanje hadden bewonderd.

Daarmee was het destijds allemaal begonnen, tijdens een van hun vakanties. Hun dochter Kim was toen een jaar of acht, dus dat was nu zo'n vijftien jaar geleden, herinnerde Larissa zich nog. Kim had zich verveeld tijdens de flamenco-avond, maar bij haar had het iets losgemaakt; de muziek, de kracht die de danseressen uitstraalden.

'Dat zou ik ook willen,' had ze gezegd en Peter had welwillend geknikt. 'Dansen, bedoel ik. Niet de flamenco, maar de tango, de chachacha, samen met jou.'

Tot haar verbazing sputterde hij niet tegen. Waarschijnlijk meende hij nog dat het een bevlie-

ging was die na de vakantie direct in rook zou opgaan.

Ze zette door en zo leerden ze de eerste passen van de quickstep, de wals, de tango en de Weense wals. Het jaar daarop kozen ze voor lessen in Latijns-Amerikaanse dansen en daar hadden ze allebei hun hart aan verloren. Larissa voelde zich licht en vrouwelijk als ze de chachacha of de samba danste. Ze genoot ervan om de soepele stof van haar rok rond haar benen te voelen zwieren, om zich door Peter te laten leiden, zijn hand op haar rug. Op die momenten had ze het idee dat haar verliefdheid terug was. Hij was niet langer de wat gereserveerde, keurige man die hij overdag in hun gezamenlijke modezaak was, hij werd opwindend, jonger en knapper.

De beslissing om samen te gaan dansen was goed geweest voor hun huwelijk, want al leidden ze met z'n tweeën al jaren hun modezaak en waren ze een groot deel van de dag bij elkaar, toch had ze toentertijd het gevoel gehad dat ze uit elkaar groeiden, dat er tussen hen niets meer zou zijn als de zaak wegviel.

Die ene avond in de week voelden ze zich meer met elkaar verbonden dan ooit. Het leven werd even minder zakelijk; het werd warmer, luchtiger

en lichtvoetiger. Als ze samen maar bleven dansen, zou het met hun huwelijk wel goed blijven gaan.

Misschien wilde ze daarom dit jaar zo graag op vakantie naar Spanje. Peter had aangegeven een voorkeur voor Noorwegen te hebben, maar zij wilde naar de zon en naar avonden vol flamencomuziek.

Zij kreeg haar zin.

1

Al vroeg die dag blonk de zon aan de strakblauwe, Spaanse hemel. Dat was wat Larissa zich later nog heel goed herinnerde. Niets had erop gewezen dat deze vakantiedag zo noodlottig zou eindigen.

Zelfs voor Spaanse begrippen was deze augustusmaand extreem heet. Peter had alle raampjes van de caravan opengezet in de hoop dat de milde zeebries iets van verkoeling zou brengen, maar de warmte bleef zwaar in de kleine ruimte hangen. Peter zorgde voor het ontbijt.

Larissa liep onderwijl van hun paradijselijke plek, zo'n twintig meter van het strand, in haar badpak naar de zee. Een week geleden waren ze hier aangekomen en vanaf dat moment was dat 's morgens een gewoonte geworden.

Op het strand bleef ze even staan, ze ademde diep in en uit en nam het onmetelijke blauw van de Middellandse Zee in zich op, daarna liep ze voorzichtig het water in. Toen het tot haar middel reikte, stortte ze zich in de golven en zwom met lange slagen verder. Soms dook ze even onder en kwam proestend weer boven. Het waren momenten van gelukzaligheid, van pure

luxe omdat ze helemaal niets hoefde, omdat de dag nog onbeschreven aan haar voeten lag en ze meestal met Peter pas tijdens het ontbijt besprak wat ze de komende uren zouden ondernemen.

Ze voelde dat ze moe werd, liet zich op haar rug een eind op de golven meevoeren om vervolgens weer terug te zwemmen naar de plek waar ze haar badlaken had achtergelaten. De wereld ontwaakte. Ze hield van deze vroege morgen, van het nog rustige strand, van de zware tractor met grondschuif die ronkend het strand egaliseerde. Carmelo, de ijscoman, opende de luiken van zijn kiosk en zei haar vriendelijk goedemorgen. Vandaag groette ze hem voor het laatst terug. Ze zouden verder trekken, wilden tijdens de laatste week van hun vakantie nog meer van Spanje zien. Vandaag hoefde ze niet met Peter te overleggen wat ze zouden gaan doen, hun plannen stonden vast. Ontspannen wreef ze zich droog met haar badlaken, keek onderwijl uit over de immense zee, die heel even alleen van haar was geweest. Daarna liep ze terug naar de caravan.

Op een schaduwrijke plek onder de pijnbomen stond de ontbijttafel al klaar. Ze spoelde zich snel af onder de douche, waste haar haren en trok een luchtige, kleurige jurk aan.

Peter had juist geurige broodjes uit hun minioven gehaald, in de mokken blonk verse koffie. Hij zag er ontspannen uit in zijn gekleurde, sportieve hemd, de driekwart linnen broek en nonchalante, maar dure leren slippers. Vlak voor de vakantie had de kapper zijn donkere haar, met hier en daar een vleugje grijs, heel kort geknipt, waardoor hij jonger leek dan de drieënvijftig jaar die hij telde.

Ook tijdens zijn vakantie verzorgde Peter zich goed. Andere mannen op de camping zag ze in kreukelige shorts en te krappe shirts, maar Peter bleef in zijn dure vrijetijdskleding de uitstraling van een eigenaar van een exclusieve modezaak houden.

Al die gedachten waren haar bijgebleven. Ze herinnerde zich dit moment als haar laatste van intense tevredenheid en geluk, en verlangde er later meer dan eens hevig naar terug. Later, toen alles zo anders was. Maar daar had ze toen nog geen idee van.

Tijdens dat laatste ontbijt op dat prachtige plekje aan zee spraken ze nauwelijks, maar hun gevoel van saamhorigheid was groot. Larissa gaapte verstolen achter haar hand. Gisteravond was het laat geworden. Ze waren het dorp in

gegaan, hadden eerst uitgebreid gegeten en aansluitend een poos op het terras gezeten. Daarna vonden ze een dansgelegenheid, en ondanks de warmte hadden ze daar tot bijna twee uur genoten.

Nu voelde ze dat ze geen twintig meer was. Volgend jaar zou ze vijftig worden. Daar had ze geen moeite mee, maar die leeftijd leek niet bij haar te horen. Ze wilde nog zo veel, haar geest was nog net zo energiek als tien jaar geleden, maar vandaag gaf haar lichaam aan dat ze toch echt ouder werd. Ze smeerde een onbehoorlijke hoeveelheid sinaasappelmarmelade op haar broodje en hapte er gretig in.

'Over anderhalve week zijn we weer thuis,' hoorde ze Peter zeggen.

'Tegen die tijd is het goed om naar huis te gaan.' Met haar hand veegde ze een beetje marmelade van haar kin. 'Zo is het elk jaar geweest. Als we twee dagen thuis zijn, kunnen we ons nauwelijks voorstellen dat we vakantie hebben gehad.'

'Dit keer voelt het anders.' Hij ging rechtop zitten. 'Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik zie ertegen op. Zo heb ik dat nooit eerder gehad.'

‘Waar zie je dan tegen op?’

‘Ik weet niet… misschien de stress die de winkel juist in deze tijd met zich meebrengt. Het was altijd een uitdaging om weer iets nieuws te verzinnen om klanten te trekken, maar ik voel me nu moedeloos als ik eraan denk. De steeds maar tegenvallende verkoopresultaten, ondanks alles wat we proberen. Trouwe klanten haken gewoon af, terwijl we ze steeds tegemoetkomen.’

‘De wereld is veranderd.’ Ze glimlachte. ‘Dat heeft alles met de recessie te maken. Ik wil positief blijven. We gaan het samen redden. Bovendien worden we grootouders. Dat idee geeft me enorm veel energie. Ik vind het prachtig dat Kim en Jeroen over een poosje hun eerste kindje krijgen.’

Ze grijnsde bij de herinnering aan Peters gezicht toen hun enige kind, samen met haar man Jeroen, was komen vertellen dat ze in verwachting was. Het was alsof Peter niet kon bevatten dat zijn dochter zwanger kon worden.

‘Maar waar doen we het voor, Larissa?’ Zijn stem klonk hartstochtelijk. ‘Kim heeft duidelijk aangegeven dat ze er niet voor voelt om de zaak over te nemen. Voor wie werken wij dan zo hard?’

‘We hadden het kunnen zien aankomen. Kim heeft nooit belangstelling getoond en Jeroen al helemaal niet. Ik begrijp ook wel dat ze verder wil met haar internetwinkel. Zeker straks met de baby is dat veel handiger.’

‘Je hebt gelijk. Mijn verstand is het met je eens, maar mijn gevoel wil niet mee.’ Hij lachte verontschuldigend. ‘Laten we er maar over ophouden. Op dit moment hebben we nog vakantie.’ Hij keek op zijn horloge. ‘We moeten zo maar eens aanstalten maken om te vertrekken. Die camping bij Granada is ongeveer driehonderd kilometer verderop. Dat is geen lange reis, maar we zijn toch gauw zo’n vier uur onderweg.’

‘Ik zou hier willen blijven,’ verzuchtte ze. ‘Zo’n prachtig plekje vlak bij de zee krijgen we nooit meer. Ik waan me in het paradijs. Kunnen we niet nog een paar dagen extra blijven? We hebben niet gereserveerd.’

Waarom ze toch besloten hadden om weg te gaan, kon ze later niet meer navertellen. Wel wist ze dat ze er heel wat voor over had gehad als ze waren gebleven.

Een uur later reden ze de camping af.

Buiten blikkerde de zon op het asfalt, maar